

A VERS LELEPLEZÉSE

Koncz István

APOKRIF KÉPEK ÉS TANULMÁNY

I.

Társaim és a folyó,
itt ülnek partomon,
— nélkülük —
— velük —
— ellenük — ...
Ócska szellem!

A testről dalolok,
hites összetartás,
— üldözött —
— gyilkos —
— ember — ...
Kárhozott kuruzsló!

A kéz nyoma lepereg,
álnok a szülő,
— szerető —
— kurva —
— emlék — ...
Hitszegő vértanú!

II. Refrén: (A műhely távlata túl van minden képhatáron)

Pillanat őriz,
teremtő biztonság
a nagyszerű parancs:
földobott kő furcsa példája.

Dadogj!
Fütyü zakatol,
(maggal érik a talaj) —
hullnak a bővérű álmok.

Idegen szarvak csak a ritmus!

BOLDOGSÁG

Csend — a csendet felváltja a
VÁRAKOZÁS este
VÁRAKOZÁS reggel
VÁRAKOZÁS délben

refrén: (A műhely távlata túl van minden képhatáron)

Haszontalan képzelet
a cella
meghitt dísze:

— tájbonctan, csók, filozófia, gazdagság, mértan, bosszú, igazság, hatalom,
vers...

a cella végtelen.

...és megszületik a mérték.

Fél a fegyenc, —
önvédelemből életrevaló

refrén: (A műhely távlata túl van minden képhatáron)

Naponta, meglopja az emlékezés
a szót:

Rend, R-E-N-D,
Rege, Rét, Rím,
Ember, Emlő, Emlék,
Nap, Nép, Nem,
Diadal, Disznó, Délibáb,

Így íródik a végrendelet is:
érthetetlen szavak, erős akarattal,

és a bosszúálló nyugalját
hirdeti,
végre beletörődik létezésébe,

és a visszatérő unalmat
ostorozza,
babonásan hisz önerejében,

és pusztít, és katona, és fenséges romokat
épít,
előre számol a lakomával,

és kicsúfolja a refrént,
vajákos udvarló.

III. Személy szerint bekerülnek a képbe:

egy öregember, hasonlíthatnám
mezőhöz, istenhez, apámhoz, —
komoly és bohém fiúk, akiket
kedvtelésből sértegetni lehet,
herélt kalmárok, vesztegetők,
a társadalom felel helyettem,
nők, más-más arcúak, szerelemre jók,
a jósnő is fiatal még,

és még sokan mások.

Tárgy szerint bekerülnek a képbe:

a szép folyó, tőle üzent már
a halál,
könyvek és szállodák,
dohány, bor, oltár, kórtörténeti napló,
iskola és börtön a középületek közül
rejtett hegyi utak, büntető törvénykönyv,

és még sok más.

IV. A műhely távlata túl van minden képhatáron...

Titkon,
áldoz a táltos, —
jó mulatság a vers is,
ihlet az egyedüliség.

A szabályt féli csak,
a jövő
és beteljesedik;
majom-hős ünnepli
diadalmát.

Ez a táj!

Elragadó,
biztonság, ahova visszatér
a képíró, ha a formát
meglopta az emlékezés

és a valóság gajdol.

A műhely távlata túl van minden képhatáron...

Kólikás bolond,
számokkal csalja magát,
ügyes igyekezettel.